

На сцені Гриць вмирав... На залі тінь снувалась,
На душу втомлену глибокий сум лягав,
На лиця кам'яні задума тиха клалась,
Тонуло в тиші все... На сцені Гриць конав...

В півсвітлі сумерку лице твоє тремтіло,
І сльози ринули з розжалених зіниць,
І дроз утаєна стрясала біле тіло,
А там в штучній агонії конав невірний Гриць...

І стало жаль мені, що прийде та година,
Коли впаду і я на сцені життєвій,
Без оплесків та брав, не плаканий юрбою...

І мріялось мені в душі, моя дівчино,
Чи у годину ту з-під твоїх чорних вій
Бодай одна сльоза покотиться за мною?..